

A botrányos baloldal (a teljes politikai elzüllés anatómiája)

A Fidesz–KDNP nyeri a 2018-as választásokat is

A fejlett polgári társadalmakban nincsenek klasszikus értelemben vett jobboldali és baloldali pártok. Mindegyik párt kisebb vagy nagyobb mértékben foglalkozik:

1) a társadalmon belül lévő valamennyi szociális probléma megoldásával (valamennyi társadalomban állandóan növekszik az állami eltarthatók száma, és vele összhangban a költségvetés nagysága GDP-ben),

2) a testvériség-egység, a szabadság és a rend politikai értékeinek a megtartásával és bővítésével,

3) a hagyományőrzés, a tömegkultúra és a magaskultúra (konzervativizmus és újító avantgardizmus) világnézeti kérdéseivel.

Ma már Magyarország is felsorakozik ezek közé az országok közé. Magyarország azok között az országok között van, amelyek a világ népességnek csak a 10–15%-át, de az energia- és nyersanyag-felhasználásának, ipari kapacitásának és közfogyasztásának a 80–85 százalékát teszik ki. Kis ország, de a termelési viszonyait tekintve tőkés ország, amelynek egyre jelentősebb a kivitele.

Magyarország az Európai Unió tagja. Az Európai Unió az európai nemzetek szervezete, amely e nemzetek konszenzusa (teljes egyetértése és nem többségi szavazás-leszavazás) alapján hozza meg a döntéseit és határozatait.

Magyarország a kommunista párt által vezetett szocialista országból lett ismét szociális hálóval ellátott polgári társadalmú és tőkés gazdaságú ország. Az előző vezetőség (annak a címen, hogy „jóléti társadalmat épít”) eladósította Magyarországot a világgazdaság pénzügyi központjánál és a nyugati transznacionális magánbankoknál, amelyek pénzkölcsönzéssel pénzt termelnek, és ebből gazdagodnak meg. Magyarország meglévő termelőkapacitását a túlköltséggel versenyképtelenné tették a világ-

piacon. A túlzott fogyasztás oda vezetett, hogy a termelővagyton elértéktelenedett. Magyarország a transznacionális kapitalizmus és a nemzetközi pénzügyi oligarchia kiszolgáltatottja lett: termelőeszközök és pénz nélkül.

Magyarország nem tud pénzzel pénzt termelni. Ha túl akarja élni a fogyasztói válságot, takarékoskodnia kell.

Mit kell tennie?

1) Új termelőkapacitásokat kell létrehoznia (a meglévők versenyképtelenek, az újak rendkívül tőkeigényesek), hogy engedményekkel (a bérés adópolitikában) a legkorszerűbb ipari kapacitásoknak kínáljon lehetőséget a nagyobb profit-szerzésre.

Ez a magyarországi valóság. Ez az, amivel minden valamirevaló pártnak számolnia kell. Ennek keretében számíthat nagyobb vagy kisebb hazai támogatottságra.

2) A „minden növekedjen egy kicsit”, „a kecske is jóllakjon, és a káposzta is megmaradjon” logikáját kell úgy követni, hogy közben tovább nőjenek az ipari kapacitások.

Ezt vállalni hibázás és sorozatos melléfogások nélkül? Lehetetlen. Ezt a feladatot kell megoldaniuk a kormányzói szerepbe kerülő pártoknak.

Az ember mindig nagyobb a jelentkező problémájánál. A pártok harca a választáson nem más, mint

1) önhitt próbálkozás,

2) a tömegámítás, nagyotmondás és hazudozás kiselejtezései,

3) a valóban létező alkotókészségek felszínre hozása és mozgósítása a társadalomban. Aki erre képtelen, a soron lévő választásokon elbukik, megbűnhődik az előző komolytalansága, szélhámosága, tehetetlensége, hazudozása miatt.

A polgári demokratikus államberendezésű országokban többpártrendszer van. A kormánypárttal szemben jelentős az ellenzék szerepe a parlamentben: ellenőriz, javaslatokat tesz. Például ez a hagyomány Nagy-Britanniában már négy száz éves múltra tekint vissza.

Ha a kormányzó párt kétharmados többségű a parlamentben, az ellenzék szerepének a jelenleginél nagyobbak kellene lennie.

Az, hogy Magyarországon egy párt kétharmados többséggel jutott hatalomhoz, eleve azt mutatja, hogy enyhén szólva „betegeskednek” az ellenzéki pártok. Rövidzárlat van a politikai életben. Mi történhetett? Az, hogy az ellenzék az előző időszakban vitaklubnak képzelte a parlamentet, és nem a társadalmi-politikai problémák megoldása színterének. Mindez akkor történt és történik a 2000-es évek után, amikor a nemzetközi pénzügyi oligarchia azzal, hogy „pénztelenítette” a termelőtökét, kirobantotta annak világváltságát. Amikor nincs idő vitatkozva szórakozni a parlamentben, mert a nemzetközi plutokrácia nem évek, hanem néhány hónap vagy hét alatt képes koldusbotra juttatni és polgárháborúba sodorni országokat, akkor ebben a helyzetben, hogy ne álljon elő poliarchia (a kormánypárt és ellenzéki pártok egymás közti harca a hatalomért magában a parlamentben és nem a választásokon, népszavazáson), a kormánypárt kénytelen volt autoriter* módszereket is alkalmazni. Így akadályozta meg, hogy az ország a gazdasági csőd és a társadalmi katasztrófa felé sodródjon. Az ellenzéknek ez nem tetszett, de tetszett a magyar népnek, s ezért újraválasztotta – kétharmados többséggel – azokat, akik már kormányozták az országot és bizonyították felelősségtudatukat.

(A szocialista időszakban Magyarországon az idő nem számított gazdasági, politikai, társadalmi tényezőnek. Ezentúl bizony számítani fog mindenütt – még a családokban is.)

Az ellenzék méltatlankodik, szitkozódik, a népet azonban nem lehet leváltani. Annál is inkább lehetetlenség ezt megtenni, mert az előző negyven-ötven év alatt meg sem kérdezték az embereket, hanem a nevükben kormányoztak: privatizálták a magyar népet, privatizálták a magyar államot a Párt nevében. Ebben igen nagy szerepe volt ennek az ellenzéknek, amely a jogelődjétől a mai napig nem tud elszakadni.

Lord Acton mondta ki a nagy igazságot a pártharcokról, amikor megállapította: minden hatalom romlik, az abszolút hatalom abszolút romlik.

Ez vonatkozik a magyarországi előző korszakra, s persze a mostanira is, ha az ellenzék 1) nem számolja fel múltbeli kapcsolatait, 2) ha nem lesz képes a kormánypárttal szemben ellenőrző szerepet betölteni, 3) ha nem válik konstruktív javaslattevő eszmei és politikai tényezővé a parlamentben.

Sajnos, ez az ellenzék erre mind ez ideig képtelen. Tudjuk, hogy az ellenzékre szükség van a parlamenti munkában, mint a levegőre az élethez. Nem csodára várunk, hanem arra, hogy az ellenzék szedje össze magát, és politizáljon, s ne káromkodjon az utcán, sőt a nemzeti kegyhelyeken. A populizmus nem ad megoldást az ország egyetlen nagy problémájára sem. A klasszikus forradalmak ideje lejárt. Másként kell a szükséges változásokat előkészíteni, s ebben részt kellene vennie az ellenzéknek is.

Kikerülhetetlen, hogy elidőzzünk ennek az ellenzéknek néhány jellemző tulajdonságánál (ezekből ered a tehetetlensége és megbízhatatlansága):

1) Ennek az ellenzéknek egy jelentős része (vezetői szinten is!) nem érti, miért volt szükség visszaállítani Magyarországon a tőkés termelési viszonyokat és a polgári társadalmat. Erősen kötődik az egalitarizmus eszméjéhez és gyakorlatához. Nagy részük eltartott és nyugdíjas. Érthetően fél a versenyszférától. Nem is lehet vele konstruktív ellenzékeséget kialakítani a parlamentben. Ezt a részt azonban éppen az ellenzék aktív része használja ki, ha csak teheti, a homályos ügyleteiben.

2) Amikor választási kampányról beszélünk, sokaknak eszébe jutnak Mikszáth Kálmán regényei és novellái, amelyekben leírja, hogyan is történt a K und K világban és a Horthy-korszakban a választási korteskedés (akkor még nem volt általános szavazati jog, hanem a vagyoni cenzushoz kötődött). Az a korrupció, amely akkor történt a szavazatok megszerzéséért, nevetségesnek és kisztílvú szélhámoskodásnak tűnik. Ma a választási kampánynak sokkal több manipulátora van, mint akkor. A 2014-es magyarországi és európai uniós választási kampányban

az ellenzék aktív részét nemzetközi tényezők: pénzügyi oligarchák, transznacionális cégek, bankok, brókerek segítették. A párt céljaira törént pénzmosást más államok is támogatták.

Ebben a helyzetben (az ellenzéki pártok vezetőségének egyik része még mindig képtelen elszakadni az előző politikai rendszer értékrendszerétől, a másik részének számos vezetője pedig külföldi érdekek nyílt kiszolgálója) a kormányzó párt kénytelen volt állami (autoriter) módszerekkel (konszenzus nélkül) megváltoztatni az egész választási rendszert. Bár ebből maga profitált legtöbbet a mostani választáson, ez mégis társadalmi érdek volt, így az nem csorbult. (A jövőben ez jobban nyilvánvalóvá válik mindenki számára, mihielyt kialakul egy igazán polgári ellenzék, amely Magyarország érdekeit helyezi előtérbe, és nem mások zsebeit.)

Nem létezik tökéletes termelési viszony és polgári társadalom tisztán monetáris alapon, ez anarchiába vezet. Továbbra is szükséges a nemzetállam közbeavatkozása ott, ahol sérülnek a magyar társadalomnak mint egésznek az érdekei.

3) A választási kampány rámutatott, hogy az ellenzéknek nincs vezéreszméje. Ellenkezőleg. Hihetetlen, de a Kommunisták Kiáltványából kiragadott eszmék (a proletár internacionalizmus) és a transzkapitalizmus, illetve a globalizmusnak a fogyasztói társadalmat istenítő eszméi együtt jelentek meg az ellenzék kampányában. Egyik sem szolgálja a magyar társadalom érdekeit!

A „világ proletárjai egyesüljete” jelszó az „Európai Unió államai, munkásai egyesüljete” felhangot kapta. Az egyik a múlt, a másik a jelen abszurduma, mert nem valósítható meg sem egy, sem tíz, sem száz választási kampánnyal.

4) A polgári társadalomban ma már minden párt érzékeli a szolidaritás értékeit. Léteznek azonban árnyalatok és sorrendek az egyes értékek hangsúlyozásában. Különösen észlelhető ez a választási kampányban. Ha olyan pártokról van szó, amelyek a szolidaritást első helyre szeretnék tenni a választási kampányban és magában a társadalomban (anélkül, hogy polgári jellegét és a tökéletes termelési viszonyt tagadnák), nem normális, hogy az élükön milliárdosok és a nemzetközi tőke liblingje és kiszolgálói állnak. Ez olyan képmutatás, amelyet még a polgári társadalomban sem tartanak erkölcsösnek.

5) Választási szlogenjeik az ostobaságok tárháza volt. A kampányszervezők külföldi vagy a külföldöt kiszolgáló szélhámosok voltak, akik ostoba tanácsaikkal tovább rontottak a széthúzó baloldalon. Jóllehet, ehhez éppen maguk is nagymértékben hozzájárultak, és szándékosan generálták ezt.

6) A baloldali pártok eszmei-politikai értékrendszere és szervezeti felépítése együttvéve és külön-külön is képtelen a polgári társadalom kisközösségeit mozgásba hozni egy közös cél érdekében.

7) A baloldali pártokról nem lehetett tudni, hogy mik a rövid és a hosszú távú céljaik. Így képtelenség részt venni a választásokon. A nagy és általános megfogalmazások arra voltak jók, hogy elfedjék a hibás javaslatokat, és mellőzzék a megvalósításukhoz szükséges időt.

8) Az előzőből ered, hogy teljesen téves az, ami állandóan megtörtént a választási kampányban: eszmeileg, politikailag azonosítani Magyarországot társadalmi érdekeit az Európai Unióval – állítólag – az országgal közös érdekeivel. Az ilyen hozzáállásból eleve az érdekek téves értelmezése következik a köztudatban, illetve az egyéni tudatban, és már a kezdet kezdetén lebénítja a közös nevezőre jutást, a tisztánlátást a baloldalon egy választási nagygyűlés végére.

Az eszmei zűrzavar a választási kampányt a népbutítás eszközévé süllyeszti.

„Egy embert mindig be lehet csapni, sok embert sokszor be lehet csapni, de minden embert mindig nem lehet becsapni” (Lincoln).

Ilyen módon lehetetlenség győzni a választásokon. Nyilvánvaló hazugságok tömkelegét ismételte a baloldal tisztikara minden szinten a Fideszről, az ország romlásáról, a ragyogó gyurcsányi, bajnai vagy európai uniós jövőről... lehet sorolni a végtelenségig.

Az idő fogalma elsősorban az emberi életben metafizikus, mert az életnek vannak korszakai, és véges. Az idő fogalmát a politikában Magyarországon még mindig leggyakrabban dialektikusan értelmezik. Mindig „van idő” mindenre és mindenhez. Ez hazugság! Az idő fogalma a politikában így a népbutítás eszközévé válik. A baloldal esetében kizárólag az volt.

9) A magyar nemzeti érzéssel, valamint a rövid és hosszú távú érdekek egységének az

önkényes megbontásával lehet nacionalista-soviniszta módon játszodozni. A választási kampányban ez állandó veszély. A baloldal elkerült egy nem kisebb veszélyt: csak európai érdekekről beszélt, mert ha azok beteljesülnek, Magyarországnak is jó lesz, megszűnik a válság, jólét lesz, és teljes foglalkoztatás. – Mind tiszta hazugság, de naponta hallottuk a baloldali tisztikar szájából.

10) A baloldali érzelmű tagság szinte napjainkig a díszüléseken az Internacionálét énekelte. Az érzelmi és tudatállapot jelképe volt az Internacionálé, a Himnusz végére odabiggyesztett valami. Ez is érzelmi zűrzavart és tudathasadást okozott a választási kampányban, az egymás közötti kommunikációban.

11) Országok országokkal állnak szemben, amikor arról van szó, hogy kinek van lehetősége a jobb életre, ki kit hoz alárendelt helyzetbe a nemzetközi árucserében és kereskedelemben. Egyáltalán nem biztos, hogy Magyarország minden ország munkásosztályával szolidarizál, és nem használja ki az előnyeiket. Ezt el lehet hallgatni, de tudjuk.

12) Sajnos, a baloldal vezérkarának halvány fogalma sincs arról, hogy kihez beszél. Hiszi, hogy a munkásosztályhoz, de nem tudja, ki tartozik hozzá. Létezik-e még? A régi fogalom nem fedi az új valóságot, amelyben egyre növekszik az állam által eltartottak száma. A baloldal vezérkara nem találja a munkásosztályt! Még nagyobb baj, hogy nem találja a szegényeket sem – pedig szép számban vannak. Nem tud a bizalmukba férközni. A szegényeken nem tud segíteni. Nem ismeri a szegénység struktúráját. El sem megy közénk, és nincs a szegénység felszámolására vonatkozó programja. A XIX. század problémái tényleg egy egységes, jól elkülöníthető munkásosztályhoz kötődtek. A XXI. századé azonban egy más jellegű probléma: a szegénység összetétele rendkívüli tagoltságú és nagy a szóródása. Az ellenzék nem tudja a szegénység problémakörét átfogni és megoldást kínálni rájuk. Ezzel a társadalmi jelenséggel kapcsolatban sok mindenre képtelen. Nem tudja meggyőzően megragadni a testvériség-egység, a demokrácia, a szabadság és a rend természetét a szegénység hálózatában. – Pedig valahol itt kellene lennie a tömegbázisának a XXI. században.

A baloldal nagy bajban van. Elméletileg nem lát tisztán a kérdésben. Gyakorlatilag a máltai vagy ökumenikus szeretetszolgálat szintjéig sem képes megközelíteni a szegényeket.

12) Ebben az úgynevezett baloldalban összeegyeztethetetlen a tagság és a vezérkar világnézete, a tagság világnézete a XIX. századból maradt vissza, a vezetőség meg kimondottan a transznacionális kapitalizmus fogyasztói értékeit helyezi előtérbe. Hogyan lehet így szervezeti tevékenységet kifejteni? A süketek párbeszédénél ugyan többet nyújt, de kevesebbet annál, ami eredményessé teszi a hatalomért folyó választási küzdelemben. A hatalom megragadása is milliók becsapásán alapulna. A hatalom sóvárgóinak a baloldalon az árleszállított, már divatját múlt, korszerűtlen műszaki javakon kívül nincs kínálnivalója „a tömegek számára”: csupán meg kell szervezni ezek behozatalát, marketingjét.

13) Nyugaton a polgári baloldal „ápolja a konzervatív értékeket”, a jobboldal pedig ügyel a szociális érzékenységre. A baloldal még nem „véste kőbe” a nemzeti értékek tiszteletét Magyarországon? Nem is csoda a szégyenteljes bukása.

A baloldalnak polgári baloldalnak kell lennie. Itt, Közép-Európában polgárinak lenni annyit jelent, hogy tisztelni kell és meg kell őrizni a nemzeti hagyományokat. Ezt csinálják a lengyelek, csehek, szlovákok, románok s távolabb, Keleten az oroszoktól, kínaiaktól kezdve mindenki, csak Magyarországon történhetett meg az, hogy politikai kalandorok a nemzetközi pénzügyi oligarchia liblingjeivé válnak, és mostanában vezetői pozícióba kerülnek a szociális-szolidáris értékre érzékeny pártokban is. Ez volt a legtisztább átejtés a Nyugat részéről a rendszerváltás óta, amin most gyorsütemben változtat a magyar társadalom és politikai elit nemzeti értékeket tisztelő „jobboldali”, vagyis konzervatív vagy néppárti része.

14) A baloldal a választási kampány egész ideje alatt hallgatólagos harcban állt – a zsidó egyházat kivéve – valamennyi történelmi egyházzal. Amíg nem jelenik meg a baloldalon a tagság új nemzedéke (amíg a Kádár-korszak által nevelt régi aktivisták végképp le nem lépnek a politika színpadáról), nehéz lesz hozzáférközni a hatalomhoz. Ezek a történelmi egyházak Ma-

gyarországon is tisztelik a magántulajdont, a piacgazdaságot, de nem a transzkapitalista, multinacionális mesterkedéseket. Ragaszkodnak a tőke és a piac nemzetépítő szerepéhez, de éppen ezáltal egyre jobban szociális érzékenységek is. Az egyházak nem engedhetik meg a hívők további lemorzsolódását. A transzkapitalizmus oda vezetne, hogy eltűnnének.

Erősítik szociális programjaikat. Jelen vannak a szociális politikában. A „baloldal” köztudatába még nem jutott el, hogy az egyház nem letűnt értékek muzeális tárháza. Az egyház egyaránt jelen van a kisközösségekben és a kereszténydemokrata néppártban is. Vele nem lehet Szanyi Tibor-féle útszéli nyelven társalogni. A hívő embereket nem szabad sértegetni, a vallást kipelengérezni, a templomépítés miatt zúgolódni... Az egyház, a vallás a tőkés versenyben elesettek és a szegények gyülekezőhelye és kapaszkodója. Pillanatnyilag közelebb van a szegényekhez minden „baloldali” pártnál, amely – mint mondtam – fel sem térképezte rendesen a szegénység jelenlétét és méretét, elméletileg sem világos előtte, miben van a szegénység lényege. Az a minimum, hogy ezt a vetélytársat meg kell tűrni, ha már nem lehet vele együtt kampányolni. (Talán egyszer, a távoli jövőben majd lehet).

15) Nem tudok szabadulni attól a gondolatától, hogy a baloldal már régen nem az, hanem a transzkapitalizmus, a maffiózó bank és pénzügyi oligarchia, a transznacionális cégek trójai falova.

Kérdés, hogy egyáltalán szükség lesz-e rá a jövőben?

Ez a transznacionális díszes társaság úgy viselkedik Közép-Európában és Magyarországon is, mint a gyarmatokon, ahol neokolonialista módszerekkel folytatja a rablógazdálkodó kizsákmányolást. A baloldalnak odavet egy kis koncot, nagy ígéretések kíséretében. Az ilyen baloldalnak semmi köze a polgári politikai szervezethez. Önmagába roskad, tevékenysége semmivé foszlik. – Ez történt ezzel a baloddalal is. Nagy kérdés, hogy össze lehet-e szedni majd a maradványait egy új polgári párt létrehozásához, amely szembesül a szegénység problémáival? Olyan pártra van szükség, amely felfedi a szegénység és elszegényedés gócait. Más szervezetekkel társulva-szövetkezve politikai erővé szervezi őket. A szegénységet és

elszegényülést szembesíteni kell a testvériségegység, szabadság, szolidaritás és rend társadalomban rejlő tartalékaival.

A szegénység legkülönbözőbb okaiból kiindulva nehezen képzelhető el, hogy Magyarországon:

a) a mostani baloldal ezt a feladatot önállóan fel tudná vállalni, és kormánypárti szintre emelkedne valaha is a jövőben.

b) a Kereszténydemokrata Néppárt mostani helyzete (Magyarországon és Németországban is) szintén azt bizonyítja, hogy a szegénység és elszegényülés problémáival küszködő politikai párt egyedül képtelen kormánypárti helyzetbe kerülni, hanem vagy szövetségeseket keres, vagy szövetségesekhez csatlakozik. Egyedül reménytelen helyzetbe kerül.

A Fidesz ma kénytelen államkapitalista (autoriter) módszerekhez folyamodni, hogy megerősítse a munkaalapon működő társadalmat. E nélkül lehetetlenség kikerülni az adósságcsapdából. Amíg az ország nem kerül ki az adósságból, ki van téve a nemzetközi oligarchia újabb támadásainak, a legaljasabb pénzügyi trükköknek és becsapásoknak. A nemzet veszélyben van.

A Fidesz ezeknek a problémáknak a megoldásával szembesül elsősorban. A feladatai között ez van az első helyen. E nélkül nincs önálló Magyarország – hanem egy gyarmat Európa közepén!

A Fidesz éppen azért lépett a Kereszténydemokrata Néppárttal szövetségre, hogy az, amivel ő nem foglalkozik, a szegénység különböző arculatai, a kormányprogram részei legyenek. E két feladatnak a megoldása egyszerre történik, de az eredmények lassan jelentkeznek.

A Fidesz–KDNP-koalíció gazdasági programja ebben a veszélyes helyzetben nem lehet liberális. Számos esetben autokrata.

Mihelyt enyhül a nemzetközi pénzügyi oligarchia részéről Magyarország megleckéztetése, a Fidesz–KDNP politikája s főleg gyakorlata:

a) gazdasági téren több szociális-szolidáris intézkedést tartalmazhat

b) politikai téren kiiktathatja az autoriter módszereket

c) kulturális téren a hagyománymegőrzést és a magaskultúrát egyszerre tudná még tartalmasabban ápolni, magyarrá és európaivá tenni.

Erre azonnal lehetőség lesz, ha a Gyurcsányok, Bajnaiak, Szanyik letűnnek mindörökre a politikai szinterről. Eltűnésük miatt nem fog új keletkezni a politikában.

Az igazi kérdés az, hogyan lehetne egy polgári baloldali pártot létrehozni, amely önmagában megállna a politikai szintéren. Úgy gondolom, ez lehetetlen lesz a jövőben is. Szerintem az elő-

zöekből kifolyólag a FIDESZ–KDNP 2018-ban is megnyeri a választásokat. Még nem tudjuk azonban, melyik és milyen új párt fog megerősödni, hogy a FIDESZ–KDNP ellenzéke legyen. Az ellenzék létrejötte és megerősödése a magyar parlamentarizmus érdekét szolgálja. (Emlékeztetnék ismét az angol lord mondására...)

**A nyugati világ megtartja magának minden formában a kooperatív demokráciát, kivételre pedig a pártokat összeugraszító, állandóan egymásnak feszülő látszatdemokráciát „ajánlja”, sőt száz formában rájuk kényszeríti a közép-európai kis országokra. Ezért van szükség az autoritatív fellépésre annak a pártnak a részéről, amely az egész társadalom nevében kormányoz.*

